

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτον απαρτιθιμούντες χρόνον
εδρεύομεν και πάλιν·στην γήν των Παρθενώνων.

Έτος χλιτα κι' άνιακόσα δεκαπέντε δοξασιμένο,
που με μάνταις ειδοιούους αγαθά κι' εγώ προσμένω

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας προς έμει.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ει να ι μ ό ν ο .
Για τὰ ξένα διως μέρη—δέκα φράγκα και 'στὸ χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
δτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
με την άνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αυτά ταχυδρομίων τέλη.

Σεπτεμβρίου δωδεκάτη,
πιθανόν νά τρέξη καί τι.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένα γνώτος σκέτος.**

Α

Π.— Τί κάνεις;
Φ.— Τί νά κάνω;
βλέπω 'στη γή κι' άπάνω.
Π.— Και τι ζητεις, χαλντούπη,
με τον μικρό σου νοῦ;
Φ.— Οικτον ζητώ, κουνουπι,
έκ γής κι' έξ ουρανοῦ.

Οικτον για τους ανθρώπους και για την ανθρωπότητα,
όπου την σπρώχνει δαίμων
σέ μέτωπα πελέμων.
με και γι' αυτούς, που χάσκουν με την οδδετερότητα.

Οικτον, βρε Περικλέτο, και πάντοτε και τώρα,
όπου σέ τόσοον άλλων
εὐτυχίων μεγάλων
κατακυλοῦνε δόρα.

Οικτον ζητώ, γρουσουζή,
σήμερα, που μουφλούζη
βλέπεις τον κάθε πάγκο.

Χλιτα πενήντα και με τρακόσα,
κι' ή Βουλγαρία βουλιμώσα.

Οικτον εις τους καιρούς,
τους τόσοον Ιαρούς,
που 'έπεσε το φράγκο.

Που καθεμία γλώσσα
έγινε κουσκουσουρα
και παίζει την μεπελίνα.

Και 'στα καλά τὰ τόσα
επαθε ξεπεσουρα
μεγάλη κι' ή στερίλινα.

'Έπεσαν, μουχομάγκα,
κι' ή λραις και τὰ φράγκα,
κι' ή ράντα και τὸ πάγιον.

Κι' άλλο δέν είναι τώρα
παρά χαρτιων πληθώρα
και φοβερὸν ναυάγιον.

Τι κόσμος κακομοίρης,
μουφλούζης, έναγής...
οικτον ζητώ φρανήρης
έξ ουρανοῦ και γής.

Κάνετε πὰ νισάφι...
έξέπεσε τὰ σήμι,
μαζι και τὸ χρυσάφι,
κι' ὅλοι φονάζουν·οίμοι!

Τὸς τόσους ξεπασμούς
καὶ τοὺς ἀφανισμούς
τῆς σφαίρας ἐξετάζω.

Καὶ σ' ἔρρημαὶ κοιλάδες
τῆς κάτισχναις ἑσλάδες
τοῦ Φαραῶ κυττάζω.

Καὶ ποῖα καὶ ποῖα πληγῇ
δὲν ἔπεσε σ' τῇ γῆ;
καὶ τίνος νοδὲ, κουτέ,
καὶ ποῖα σοφῇ καυκάλα
ἐμάντευσε ποτὲ
τόσα κακὰ μεγάλα;

Ἐπίστευες καὶ σὺ, ποῦ χάσκεις σ' τὴν Ἀθήνα,
πῶς τέτοιο ξεπασμὸς θὰ πάθῃ καὶ ἡ στερλίνα;
ἐπίστευες καὶ σὺ, ποῦ χάσκεις ἐδῶ πέρα,
στερλίνας ξεπασμὸς καὶ μὲς σ' τὴν Ἑγγλιτέρα;

Θὰ πίστευες ποτὲ σοὺ σὲ ψευδολόγων φήμας,
πῶς καὶ σ' τὴν ἀλαζόνα
καὶ γραῖαν Ἀλθιόνα
θὰ πάθαιναν καὶ οἱ Λόρδοι τὴν λόρδα τὴν δική μας;

Καὶ ποιὸς μ' μπορούσε τάχα
τέτοια νὰ προφητεύσῃ;
καὶ ποιὸς μπορούσε, χάχα,
σὲ τέτοια νὰ πιστεύσῃ;

Κι ὅμως τὰ παραμύθια
ἔγιναν τῶρ ἀλήθεια,
ζυλένις κουτσόδότη.

Ὁ κόσμος κεχηγὸς
κρίνει τὸ γεγονὸς
ἀφάνταστον τῆνόντι.

Ἐνδακρυς γονυπετῶ
κι ἔλεος ἀναζητῶ
καὶ γι' αὐτούς, ποὺ δίχως νοὺν
ἄστειγοι περιπλανῶνται,
καὶ γι' αὐτούς, ποὺ κυβερνοῦν,
καὶ γι' αὐτούς, ποὺ κυβερνῶνται.

Ἐλεος γιὰ τὰ ρημάδια
καὶ γιὰ τὰ Ταμῆα τάδεια,
ποὺ πολλοὶ τὰ τριγυρίζουν.

Ἐλεος καὶ πιστὰ
καὶ γι' αὐτούς, ποὺ δυνάτ'
τάντερά τ'ων γουργουρίζουν

Κι ὄλο στήναινε καρτέρι
καὶ προσομένου τὸν Λευτέρη
μὲς σ' τὸν πόλεμο νὰ ἔγῃ

Γιὰ νὰ κάνουνε θυσία
καὶ νὰ μπουῖν σ' τὴν Ἐξουσία
μὲ κοιλιὰς ζητωκραυγῆ.

Οἶκτον θέλω κι' εὐσπλαγγίαν
καὶ γιὰ μερικοὺς κυρίους,
φιλοπάτριδας ἀγρίους.

Ποῦ ξανὰ διαφωνίαν
ἀπαιτοῦν ὡσὰν καὶ τότε,
γιὰ νὰ φᾶν καὶ οἱ πατριῶται.

Οἶκτον θέλω, δυστυχῇ,
γιὰ τοὺς ρέκτας κάθε στάνης,
ποὺ θαροῦνε μῆσα σ' ὄλα.

Καὶ κυττάζουν τὴν Ἀρχὴ
ἔπως ὁ γνωστὸς Ἑρνάνης
τὴν ὄρατα Δόνα-Σόλα.

B.

Π. — Κι ἔγῳ ζητῶ, καυμένη,
ἔλεος γιὰ πολλοὺς,
φρονίμους καὶ τρελλοὺς,
ποὺ χίλια θεῶ μὲς λένε.

Βλέπεις αὐτὸν τὸν γαῦρο,
ποὺ μέρη πῶς πολλὰ
χαρίζεῖ σ' τὴν Ἑλλάδα;

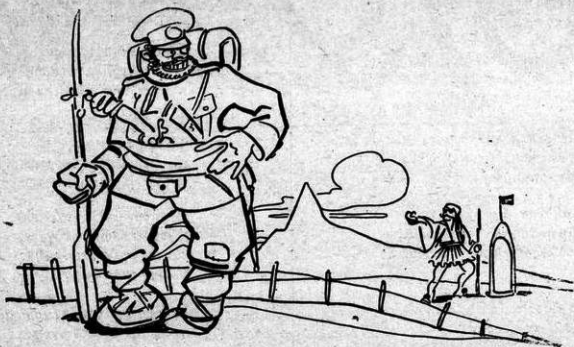
Βλέπεις αὐτὸν τὸν ταῦρο,
ποὺ κατακουτοῦλα
μὲ πάθος τὴν ἑλλάδα;

Ἐλεος καὶ γιὰ τούτους,
ποὺ δίνουν μέρη, πλούτους,
καὶ μὲς κερνοῦν ἡδύποτα.

Ἐλεος καὶ γι' αὐτούς,
ποὺ κάνουν τοὺς κουτούς,
καὶ δὲν χαρίζουν τίποτα.

Μῆσα σ' τοὺς φρικτοὺς ἀγῶνάς,
μῆσα σ' τοῦ ντουνητῆ τὴν πείνα,
ἔεπες καὶ σὺ, στερλίνα,
ὅπου λάμπεις σ' τοὺς αἰῶνας.

Πόσος πλούτος θὰ χαθῇ!...
δὲν δεσπόζει Βασιλῆας
ἔπως πρὶν ὁ μπάρμπα-ντόρος.

Κι' τωσ τώρα τιμηθῆ
τῆς Ἑλλάδος τῆς παλῆας
ὁ γνωστὸς λιμοκοντόρος.

Σὲ μυθῶδεις πλοῦτου τόπους
τώρα λιμοκοντοῖρα...
ἔλασ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.
οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία.

Ἐλασ' στοὺς πολεμοῦντας, ἔλασ' στοὺς οὐδετέρους,
ἔλασ' στοὺς ὀκθοῦλους, ἔλασ' στοὺς ἐλευθέρους.

Μέγας πόνος κί' ὁ δικός μου...
οἶκτον, οὐρανὸν καὶ γῆν,
γιὰ τὸν χαλασμό τοῦ κόσμου,
τὴν ἀτέλειωτην σφαγή.

Ἐλασ ζητῶ πρηνῆς
γιὰ πεσόντας εὐγενεῖς,
γιὰ πολλὰ ναυάγια.

Οἶκτον γιὰ σικιὰς σκελῆθρων,
γιὰ παράγοντας ἐλέθρων,
γιὰ σφαγεῖς καὶ σφάγια.

Οἶκτον ἐκ τῆς γῆς γυραῦν κί' ἐκ τῶν οὐρανῶν μὲ πόνον,
πλὴν κανεῖς δὲν ἀπαντᾷ,
οὐρανὸς καὶ γῆ βροντᾷ,
κί' ἀπὸ πάνω κί' ἀπὸ κάτω μὲ ἀπαντοῦν δίδως μόνον.

Γύρω πῶρ καὶ τρικυμία,
πλὴν ἀπάντησις καμμιά.
Γύρω καιομένη βράτος,
μαύρου ἀκότους ἐρημιά,

πλὴν ἀπάντησις καμμιά,
κί' ὄλοι πᾶνε κατὰ κράτος.

Οἶκτον, οἶκτον ἔπαιτοῦν
κί' ὄσοι' στῆ φωτιὰ δὲν βγαίνουν
κί' οὐδετέρως φοβερίζουν.

Καὶ τὸν κόρακα* ρωτοῦν:
τὰ παιδιὰ σου πῶς πηγαίνουν;
ἔσο πᾶνε καὶ μαυρίζουν.

Κλαίω μὲ παιδιὰ καὶ γέρους,
βάστα με κί' ἐχάθηκα...
πολεμοῦντας κί' οὐδετέρους
ἔλους τοὺς σιχάθηκα.

Ἐχω μία σιχασιὰ
μὲ τοὺς μὲν καὶ μὲ τοὺς δέ,
ὄλοι θέλουνε φτυσιὰ,
καὶ σὺ πρῶτος, αἰιδέ.

.....
Ἐνας φίλος Ἀρκοῦδάρης
πρῶτος ποιητῆς σαλζάρης.

Φ. — Οἶκτος καὶ γιὰ τοὺς γαίτονας, τοὺς προσφιλεῖς
ποῦ πάντα θέλουν κἀτι τί [Βουλγάρους,
κί' ἔχουν τὸν Σκόρδωφ ποιητῆ,
ὁποῦ πατᾷ σκορδοστεφῆς μὲ πτερὰ τοὺς γαιθάρους.

Σκόρδωφ ὁ φίλος λέγεται
κί' ἀπὸ τὰς Μούσας φλέγεται.
Ποιητικὸς ἀλήθεια νοθεῖ,
τρομάρα τῆς φυλῆς μας,